

HÒA LAN – VIẾT CHO BA

Chúa Nhật tuần thứ ba của Tháng 6 hàng năm người ta mừng lễ Ngày của Cha (Father's Day, Vaderdag, Día del Padre). Tháng 6 cũng là tháng Thánh Tâm và ngày lễ của những người cha năm nay lại trùng vào ngày lễ Chúa Ba Ngôi. Nhiều người hỏi chúng tôi rằng sao tôi ít nói hay không nói gì về người cha vậy. Hôm nay tôi trầm tĩnh lại và bắt đầu nói chút ít về những người cha, và cách riêng về người cha của mình vừa mới qua đời cách đây hơn 2 tháng.

Từ ngày có trí khôn đến giờ tôi thường gọi hai đấng sinh thành của mình là Ba Má theo cách gọi của người Sài Gòn vì tôi sinh ra tại cựu thủ đô của Việt Nam cộng hòa trong một cư xá quân đội và được một linh mục tuyên úy rửa tội vào những năm tháng trước 1975. Những ngày xưa ấy dù còn bé nhưng tôi luôn được sống trong một bầu khí đạo hạnh, trong một gia đình quân nhân được bao bọc và chăm sóc đời sống tinh thần của một vị tuyên úy đạo đức và trong tâm trí tôi lúc

ấy, ba là một vị anh hùng. Ba tôi từng là một thuyền trưởng trong ngành hải quân nên tôi rất thích những bộ đồ Ba mặc khi đi làm hay lúc trở về từ nhiệm sở trông oai vệ làm sao. Vì là quân nhân nên gia đình tôi có rất nhiều anh em vì nhà nước thời ấy rất quan tâm đến gia đình các quân nhân nên con cái cũng được hưởng những đặc quyền để người quân nhân luôn làm tròn trách nhiệm mà không phải xao nhãng về chuyện gia đình. Những ngày trước 1975 phải thực sự nói rằng chúng tôi rất hạnh phúc dù gia đình tôi không giàu sang nhà cao cửa rộng, chúng tôi vẫn cảm thấy một cuộc sống an bình vì Ba Má chúng tôi luôn là chỗ dựa vững chắc nhất.

ấy, ba là một vị anh hùng.

Ba tôi từng là một thuyền trưởng trong ngành hải quân nên tôi rất thích những bộ đồ Ba mặc khi đi làm hay lúc trở về từ nhiệm sở trông oai vệ làm sao. Vì là quân nhân nên gia đình tôi có rất nhiều anh em vì nhà nước thời ấy rất quan tâm đến gia đình các quân nhân nên con cái cũng được hưởng những đặc quyền để người quân nhân luôn làm tròn trách nhiệm mà không phải xao nhãng về chuyện gia đình. Những ngày trước 1975 phải thực sự nói rằng chúng tôi rất hạnh phúc dù gia đình tôi không giàu sang nhà cao cửa rộng, chúng tôi vẫn cảm thấy một cuộc

sống an bình vì Ba Má chúng tôi luôn là chỗ dựa vững chắc nhất.

Tuy nhiên, biến cố 1975 đã khiến gia đình chúng tôi tàn mác sống dở, chết dở và bị đưa về vùng kinh tế mới ở Tây nguyên. Từ một gia đình khá giả, nề nếp, chúng tôi trở thành bần cố nông và mọi người trong gia đình đều bị theo dõi nhất cử, nhất động vì là tàn dư của chế độ Mỹ, Ngụy. Những ngày đau buồn, khó khăn ấy lại thiếu vắng người cha vì phải đi học tập cải tạo nên đứa trẻ như tôi cảm thấy thiếu đi một điều gì đó thiêng liêng mà đến giờ mình mới biết đó là tình cảm cha con.

Những năm tháng sống ở Tây Nguyên đến

ngày Ba tôi lìa đời ông không bao giờ than trách cho số phận dẫu cuộc đời lảm lức khiến ông khó chịu trong việc sửa dạy con cái, sự phản bội của bạn bè và nhất là sự tráo trở của chính quyền. Cái thời mà nhà nước buộc mọi người phải tham gia hợp tác xã, rồi kế hoạch 5 năm, rồi chương trình này, chương trình nọ Ba tôi đều tham gia nhưng mỗi khi cho ý kiến đều bị chụp mũ và không bao giờ được lắng nghe. Trong giáo xứ nơi chúng tôi sinh sống, Ba tôi chỉ đảm nhận vai trò Ban Lâm Chung, nghĩa là nếu có ai chết thì lo đóng hòm với những miếng ván gỗ kiếm được để người chết có một quan tài đàng hoàng vì thời đó ai cũng nghèo có tiền đâu mà

lo ma chay. Trong gia đình Ba tôi cũng phải đi tìm đủ thứ việc làm vì Ba tôi biết làm mộc, làm nhà và thường thuê nhà từ A đến Z nhưng thường lấy công làm lời vì có các anh em chúng tôi cũng như những con cháu của Ba không có việc làm. Những lúc ấy Má tôi thường cảm râm là sao Ba không biết tính toán mà đi làm ăn chỉ bị lỗ nhưng Má không hiểu rằng Ba muốn giúp những người nghèo có ngôi nhà và con cái có việc làm nhưng chỉ hàng ngày dùng đủ là được. Ngày tôi đi thi đại học ở Sài Gòn Ba tôi đưa tôi đi thi và sau đó Ba còn dẫn tôi đến những nơi mà trước đây Ba từng làm việc. Những người bạn cùng thời quân ngũ với Ba có người đã chết trong tù hay những người còn sống đều định cư ở Âu-Mỹ. Hình như gia đình chúng tôi không có duyên ở ngoại quốc vì mỗi lần Ba định ra đi là có tranh luận kịch liệt giữa Ba Má nên cuối cùng Ba phải ở lại. Nhìn thấy Ba đôi lúc buồn rầu hiện rõ lên khuôn mặt nhưng tôi cũng không biết làm gì.

Những ngày tôi đi tu ở Nha Trang, Ba Má tôi phải bán đi một mảnh đất nhỏ mà tôi sau này mới biết để lo lộ phí và tiền học cho tôi trong Dòng vì ngày đó nhà Dòng chỉ cho chỗ ở còn mọi việc khác phải gia đình phải tự lo liệu. Lâu lâu mới có dịp về ít ngày rồi lại đi nên tôi ít có dịp hàn huyên với Ba nhưng Ba vẫn không phàn nàn gì vì Ba tôi biết tính khí của từng người con.

Ngày tôi chịu chức linh mục cũng là ngày Ba tôi bị tai biến tuy nhẹ nhưng cũng ảnh hưởng đến ngày ông lìa đời. Ông rất vui khi cùng Má tôi dâng áo lễ cho đưa con mình và khi xem lại đoạn băng video tôi thấy ông khóc dù không thành tiếng nhưng trong khóe mắt ông những giọt nước mắt chảy dài vì vui sướng. Có lẽ lời cầu nguyện chân thành của Ba tôi giờ đã trở thành hiện thực khi có một người con áp út trở thành linh mục của Chúa.

Ngày tôi rời Việt Nam để đi truyền giáo ở Paraguay, Ba tôi cũng tiễn tôi ở Sân Bay Tân Sơn Nhất dù ông đi khắp khiêng do ảnh hưởng của cơn tai biến, và lần này tôi thấy ông rất buồn trong khi Má tôi khóc rất nhiều. Cha mẹ nào cũng mong con được chịu chức và ở gần mình, đằng này con mới được chịu chức chưa được vui bao lâu lại phải ra đi truyền giáo ở một quốc gia xa lạ mà không biết bao lâu mới được gặp lại. Ngồi trên chuyến bay dài để đến Paraguay, tôi mới nghiệm ra được tình yêu thương của cha mẹ và những người thân dành cho mình, nhưng vì sứ vụ và ơn gọi truyền giáo nên tôi phải ra đi và đành lỗi hẹn với gia đình.

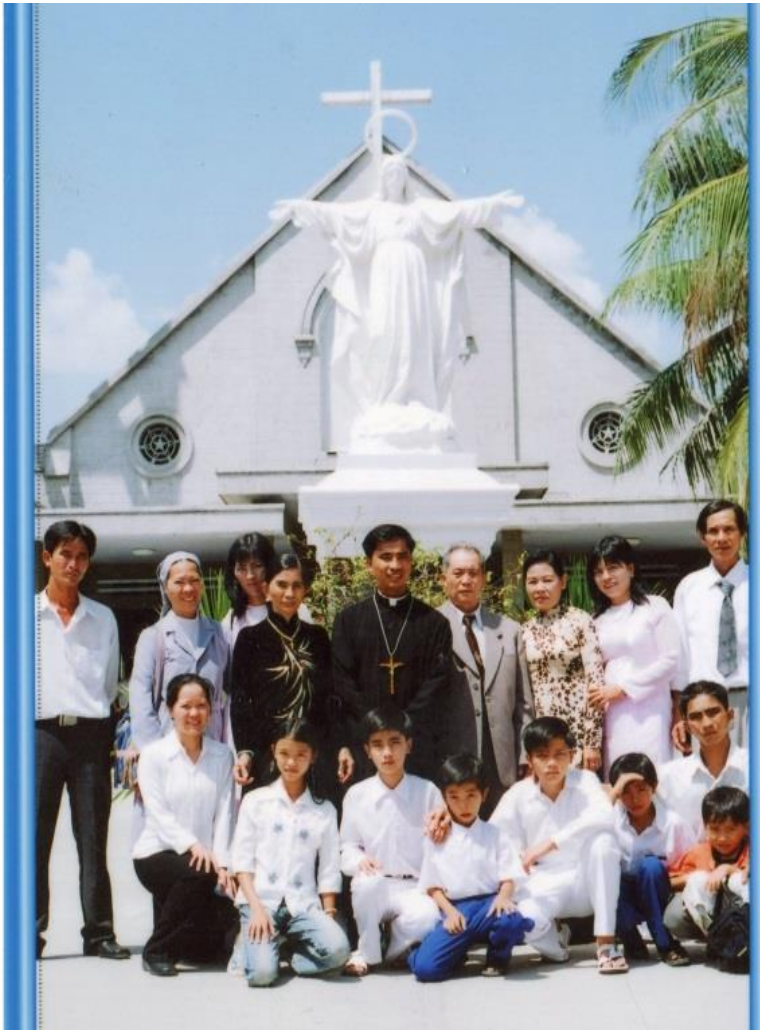
Những năm truyền giáo bên xứ Nam Mỹ lâu lâu tôi mới có cơ hội gọi điện về thăm gia đình vì thời ấy phương tiện truyền thông còn lạc hậu và đắt đỏ quá, và cứ sau 3 năm mới về thăm gia đình được một lần dù tôi rất thương nhớ Ba Má và gia đình nhưng không thể nào làm khác được. Những lúc gặp nhau như vậy, Ba tôi rất vui và thường nói Má làm những món ngon cho tôi ăn vì biết tôi thiếu thốn.

Ngày Má tôi mất đột ngột, tôi phải bay về thọ tang Má, tôi thấy Ba rất buồn vì Ba Má như đôi chim luôn quấn quýt bên nhau dù có đôi lúc có cãi cọ nhau. Nhìn Ba mỗi ngày một già đi vì tuổi tác và bệnh tật, tôi thấy thương Ba vô cùng. Sau ngày an táng Má, Ba tôi có tâm sự là cảm thấy an ủi vì lễ an táng Má có Đức giám mục và gần 40 linh mục đồng tế, không biết lễ tang của Ba có được như vậy không. Tôi chỉ an ủi Ba và nói rằng ngày lễ an táng Ba sẽ gặp đôi như vậy.

Ngày tôi nhận được bài sai từ Roma là tôi sẽ chuyển về Hòa Lan làm việc với người nói tiếng Tây Ban Nha và người di dân, tôi xin phép nhà Dòng cho về thăm gia đình trước khi chuyển Tỉnh Dòng và đã thăm Ba lúc Ba còn tỉnh táo. Tôi nói với Ba rằng sau 3 năm ở Hòa Lan, tôi sẽ được nghỉ phép để thăm Ba, và nếu Ba còn khỏe sẽ đưa Ba qua Hòa Lan đi du lịch một chuyến. Ba tôi rất vui và mong chờ đến ngày đó nhưng ngày đó không bao giờ xảy ra.

Vậy mà Chúa nhật cuối tháng 3 tôi lại nhận được tin Ba tôi đã lìa xa tôi một cách nhẹ nhàng, bình thản dù vài ngày trước đó tôi còn nói chuyện trên Viber và thấy Ba còn cười và vẫy tay chào tôi.

Ngày lễ an táng của Ba, tôi có mặt ở Việt Nam và trong thánh lễ an táng ấy có sự hiện diện của 2 giám mục và gần 60 linh mục, đúng như những gì Ba mong ước và tôi nghĩ rằng Ba tôi cũng

rất mãn nguyện vì phút cuối đời tất cả con cái, cháu chắt hiện diện bên Ba và một thánh lễ an táng mà mọi người, trong đó có các linh mục, tu sĩ và giáo dân đã đến với Ba như là một món quà dành tặng Ba. Tôi cũng đã làm hết sức mình để Ba tôi được mỉm cười nơi chín suối.

Hôm nay là ngày lễ của những người cha. Ba ơi, con hãnh diện vì được làm con Ba. Con biết rằng có những lúc con làm Ba buồn khi con dám nói thẳng với Ba và những lúc đó con cảm thấy Ba đã lắng nghe dù hơi buồn và cũng bắt đầu thay đổi. Làm cha không dễ tí nào phải không Ba? Đã nhiều năm rồi trong chức vụ linh mục người ta cũng gọi con là người cha tinh thần nhưng con cảm thấy mình còn bất xứng quá vì chưa làm tròn thiên chức của mình. Xin Ba phù hộ cho con để con chu toàn sứ vụ của mình và chắc chắn rằng mỗi ngày trong thánh lễ và trong giờ kinh con không bao giờ quên cầu nguyện cho Ba và Má. Chúc

mừng Ba trong ngày Hiền Phụ.

Hôm nay Giáo Hội mừng Lễ Chúa Ba Ngôi, một trong những mầu nhiệm chính yếu của đức tin Công giáo. Trong Ba Ngôi mà chúng ta tuyên xưng có Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần. Chúa Cha tạo dựng vũ trụ, Chúa Con cứu độ nhân loại và Chúa Thánh Thần thánh hóa mọi sự. Xin Ba Ngôi Thiên Chúa cho những người cha biết chu toàn vai trò của mình là 3 trong 1: là người cha tốt, là người chông trách nhiệm và là người tín hữu đạo đức để gia đình luôn đứng vững trước xã hội đầy tục hóa này. Xin chúc mừng tất cả những người cha. Xin Chúa ban cho những người cha luôn được khỏe mạnh, hạnh phúc và bình an bên gia đình và luôn là mẫu gương sống động cho những người con. Happy Father's Day, Gelukkige Vaderdag.

Hòa Lan, 16/06/2019- Lễ Chúa Ba Ngôi